

[Tholstrup.]

danske sukkerproduktion var blevet solgt, opnå gode ordrer til rentable priser for produkter fremstillet delvis af sukker. Med andre ord, i stedet for at man nu eksporterer sukker som råvare, kunne man i dette tilfælde have eksporteret betydelige kvanta af færdigvarer med den deri indeholdte fortjeneste til arbejdere og fabrikanter og større udnyttelse af maskiner og anlæg. Således kunne vi have forøget valutaindtægten betydeligt. Men man gjorde regning uden vært. Varedirektoratet kunne ikke give de ønskede bevillinger. Det kan vel ikke formodes, at afslaget skyldes angst for at blive overflødig, for hvis det griber altfor meget om sig, at dansk industri oparbejder råprodukterne, så de kan hjemføre større mængder fremmed valuta, risikerer man jo en skønne dag, at man ikke længere har noget valutaunderskud, så varedirektoratet mister arbejdet med at udstede importbevillinger. Der er formodentlig en anden forklaring, som den højtærede minister vil give.

I dette tilfælde drejer det sig om en mulig eksportindtægt på 3 mill. kr., som er blevet reduceret til en ubetydelighed, og da min hjemmelsmand var nyeksportør, fik han slet ingen andel heraf. Når det drejer sig om nyeksportører, bliver der jo som regel henkastet et afnavet kødben i form af en trøstbevilling, men her, hvor det drejede sig om en eksportør, som kunne skaffe valuta til landet, kunne der altså ikke engang blive en lille trøstbevilling. Hvor vanskeligt det i det hele taget er for handelen at disponere, illustreres bedst af følgende uddrag af den engelske importørs brev til min hjemmelsmand:

„Vor største vanskelighed er at få Deres regering til at behandle hele sagen forretningsmæssigt. Det er unfair og uræsonnabelt at forlange, at engelske firmaer skal give ordrer på bestemte kvantiteter, for så at lade dem vente 2—3 uger på en afgørelse af, om sukkertildeling kan opnås, og dernæst i henhold til ændringer i eksportafgiften at måtte regne med variationer i prisen. Denne ubehagelighed har vi lidt under fornylig, hvor en ordre fra Danmark blev reduceret til en trediedel. Den slags hændelser gør det ikke lettere at lave forretninger fremover.“

Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede handelsminister, om det ikke er hans mening at behandle den slags sager noget mere forretningsmæssigt i fremtiden, så-

ledes at den størst mulige mængde valuta kan hjembringes.

Ministeren for handel, industri og søfart (Weikop): Jeg skal holde mig til det spørgsmål, som det ærede medlem har stillet mig, og som jo går ud på, med hvilken begrundelse man nægter tildeling af sukker til eksportproduktion af forædlede sukkervarer, og jeg vil gerne gøre denne besvarelse noget udførlig i anledning af de udtalelser, det ærede medlem hr. Tholstrup er kommet med, for med hensyn til sukkeret er der jo specielle forhold at tage hensyn til.

Ved begyndelsen af indeværende sukkerår blev der, ligesom det var sket i tidligere år, opstillet et sukkerbudget, således at man heri kunne have et udgangspunkt for de dispositioner, der skulle træffes. Man regnede i dette budget med et egentligt hjemmemarkedsforbrug på ca. 160 000 t og et forbrug af sukker til fremstilling af eksportvarer på ca. 40 000 t, og da høsten blev anslået til ca. 330 000 t, var der til rest til eksport af sukker ca. 130 000 t.

Af de ca. 40 000 t, som i dette budget var afsat som sukkertildelinger til fremstilling af eksportvarer, regnede man med, at ca. 15 000 t ville medgå til produktion af mælkekonserves. Synspunktet var her naturligvis, at mælkekonservesindustrien skulle have alt det sukker, den kunne bruge, og dette var altså anslået til de nævnte 15 000 t. De resterende ca. 25 000 t var, hvad man antog der kunne bruges til eksport af andre varer med indhold af sukker. Den eksport, der her er tale om, består for en del af varer som biskuit, chokolade, marcipan samt bolsjer og lignende sukkervarer. Til de her nævnte produkter medgår der dog forholdsvis begrænsede mængder sukker, måske en 3 000—4 000 t på et år, og denne eksport, for hvilken der måske kan regnes at være afsætningsmuligheder også på længere sigt, har til stadighed fået opfyldt alle ønsker om sukkertildeling.

Tilbage står så eksporten af forskellige sukkerblandinger, som på grund af de engelske forbrugsrestriktioner for sukker har fundet meget store afsætningsmuligheder på det engelske marked. I første omgang var der navnlig tale om eksport af blandinger af sukker og fedtstof, det såkaldte bagekrem eller sugar fat mixture, og denne vare er der solgt ikke så helt lidt af gennem de sidste år. Interessen for bagekrem på det engelske marked har imid-